

GOSPEL OF THE FUTURE : Gospel of the Future Epidémie : 29:40

Když před pár lety začali brázdít undergroundové kluby, okamžitě ráčili zaujmout více než solidními výkony, které roku 2004 zúročili velice povedeným vinylovým sedmipalcem. O to smutnější je skutečnost, že oficiální publicistická sféra je dosud neregistrovala a vypráví cosi o „geneticky zmutované obludě, která se z ústraní vyplazila na světlo“. Přitom je soubor dobře viditelný již minimálně čtyři roky, jen to chce chodit i na ultraundergroundové akce, sledovat i jiné nosiče než CD a i od jiných než oficiálních firem.

Značný talent, který Gospel of the Future výrazně prokázali již dříve, potvrzují s neměnnou vehemencí. Základním prvkem je naprostá riffová hutnost, zatěžkanost, neproniknutelnost a především temnota, že by se dala krájet. Sabbathovské riffy starodoomového ražení se brilantně prolínají s hardcoreovým cítěním a převelice časté až hypnotizující opakování motivů působí také zajímavým dojmem. Občas přece jen lehce hroící nudě je zamezeno svižnějším tempem některých skladeb, ovšem i bez něj je možné vychutnat rafinovaně vystavěné kompozice, svou výrazovou specifičností svádějící k tvorbě pojmů jako doomcore nebo emometal, přičemž díky předěšlému působení formace nutno akceptovat spíše její tvrdojaderné než ty těžcekovové kořeny. Silný prožitek je nicméně zaručen.

8/10 : Ladislav Oliva

ARC : Arkhangelsk Epidémie : 66:58

Čtyři skladby, každá o délce okolo sedmnácti minut, přesně tak zní nabídka, kterou posluchačům na albu „Arkhangelsk“ předkládá kanadské trio ARC, jehož lídr Aidan Baker je znám rovněž z metalověji laděné drone/doomové kapely Nadja. Zajímavý, na první poslech pohodový drone-ethno-ambient, jehož „klid“ jsou tak trochu i mimikry. Hlavní napětí totiž vytváří kontrast klidnějších až táhlých tónů kytary (zefektované i přirozené), flétny, skoro halucinogenních zvukových ploch a oproti tomu těkavé neklidné rytmičky s množstvím perkusí akustických i elektronických. Díky tomu se na „Arkhangelsk“ odehrává až šamanický rituál, který sice není nijak naléhavý a netlačí posluchače do kouta, na druhou stranu ho ani nenechává zcela vydechnout, protože jej neustále točí v kruhu od meditace k nepokoji a zjitřenosti.

Hudba, která je příliš zneklidňující na to, aby se mohla stát pouhou standardní kulisou, ale která rovněž nutně nevyžaduje plné soustředění posluchače na každý okamžik. Ideální je, pokud může působit jako celek a pohrávat si s člověkem i na podprahové úrovni. Komplexní zážitek vyladuje

posluchače zevnitř, vždy však záleží i na tom, s jakým momentálním přednastavením od tohoto prožitku nastupuje. Určitě věc na více poslechů od začátku do konce.

7,5/10 : Martin Čermák

FUCK BUTTONS : Street Horrnsing ATP : 49:43

Máte pocit, že klasické písňové skladby příliš podceňují vaši představivost? Zdá se vám zároveň, že ničivý noise zachází příliš daleko? Pak by právě vás mohla zaujmout netradiční nahrávka projektu Fuck Buttons, jehož protagonistům – studentům umění Andrewovi Hungovi a Benjaminu Johnu Powerovi – se podařilo nečekaně „Street Horrnsing“ je totiž albem hlukových harmonií, albem, na němž si kytarové vazbení pomáhá beaty a rytmikou, aniž by opouštělo syrovost hlukové hudby, která ho přivádí na hranici poslechu bez následků.

Šest mnohovrstevnatých skladeb zpřístupňují náznaky melodií či přinejmenším rytmiky, ale i vracející se motivy, jejichž povědomost činí zabydlení se v nahrávce o poznání snazším. Podobně jako se přes repetitivní stěny snaží čas od času prodrat subtilní samplý těžko identifikovatelného původu, může se nám zdát, že do hlukových hrátek občas vstupuje (pochopitelně různými efekty modifikovaný) hlas. A ať už na sebe takové faty morgany berou podobu „relaxačního“ klávesového vlnění nebo náznaků lidského hlasu (či spíše kvílení robotů polidštěných zoufalstvím), prohlubují ponor do alba přelévajícího se mezi industriální syrovostí a o poznání organičtějším zvukem (ne nadarmo se Hung otkal v elektronických projektech, zatímco Power v kapelách punkových).

Přestože mainstreamový posluchač shledá většinu hlukových stěn naprosto nezdolnou, hudebního fanouška byt' jen trochu otevřeného může tato pečlivá a evokativní nahrávka navést k provokativním půvabům noise. Na rozdíl od robotických skřeků, které mohou a nemusí křičet „die, die, die“, není albu až tak obtížné porozumět. Možná i proto, že není za každou cenu drásavé, byt' o „příjemném“ poslechu se dá hovořit jen stěží. Naštěstí.

8/10 : Viktor Palák

NIDSANG : The Mark of Death Drakkar Prod. : 37:46

Na první letmý poslech to znělo jako shit, ale nakonec se z toho vyklubala slušná druhá liga. „Běčko“ tedy určitě, ovšem to lepší. Dokonce takové, které má tu čest být pohlceno mou sbírkou. Ale teď vážně. Švédská čtveřice (teď si nejsem zcela jist – webová stránka sice uvádí fotky čtyř členů, současná sestava však vykazuje pouhá tři jména) Nidsang se dala dohromady v roce 2002; jde tedy o relativní benjamínky, a to i po stránce mu-

zikantských zkušeností – ani jeden z členů nemá na triku žádnou jinou kapelu či projekt. Nidsang se zhlédli v zuřivém blackmetalovém běsnění odkojeném krajany Marduk, Dark Funeral či Setherial, přičemž se nedá říci, že jsou lacinou kopírkou ani jedněch. Zkrátka jen hrají (trochu po svém, trochu dle vzorů) ten správně špinavý „raw black metal“, kterému kromě zběsilé urputnosti a ničivé energie nechybí ani nezbytná dávka technické zručnosti, muzikantského umu a oživujících elementů; samozřejmě včetně mrazivých melodií, s nimiž to Nidsang zbytečně nepřehánějí. Přes nesmířlivou přímochařost a militantní údermost je debut „The Mark of Death“ promyšlenější, procítěnější a přístupnější, než by se na první letmý poslech mohlo zdát.

6/10 : Blackmoon

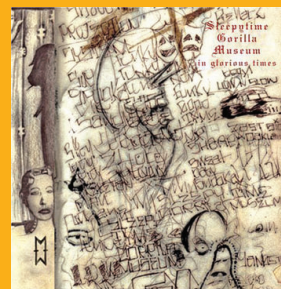
spike TIP

SLEEPYTIME GORILLA MUSEUM : In Glorious Times Equilibre Music : 67:42

Už trochu starší album zde představujeme v souvislosti s rozhovorem, který také naleznete v tomto Spiku. Navíc jde o nahrávku, která si zalouží připomenout i bez zástupných důvodů. Americké seskupení Sleepytime Gorilla Museum má spoustu neobvyklých vlastností: chová se naprosto bláznivě a přesto působí věrohodně a donutí posluchače k serióznímu vnímání a k respektu; viděno optikou běžných škatulek, má nespočet tváří, ale pokaždé neomylně zacílí do prakticky neidentifikovatelného, ale jasně patrného bodu, takže ve finále nahrávka drží skvěle pohromadě; nešetří vypjatými emocemi, afektem či pózami, přitom ze všech šarád vychází naprosto nenuceně a přirozeně. Tahle kapela se zkrátka téměř vzpíná fyzikálním zákonům. Svůj tvůrčí koncept nazývá NE-rock, spousta z nepřeberné škály používaných nástrojů jsou speciálně vyrobené unikáty... Možná máme co do činění s partičkou, která pokukuje do jiné reality a tvoří jakousi rockovou antihmotu. Alternativa, art rock, metal, gotika, jazz, post core, šanson, divně pokroucené blues, ambient, noise, sakrální hudba, prvky moderní vážné hudby... Snad nic jim není svaté. Objevovat „nové vrstvy cibule“ lze donekonečna, přitom paradoxně není vůbec těžké se do nahrávky posluchačsky vnořit. „In Glorious Times“ je velkolepé představení bezbřehé hravosti, které ocení fanoušci tak rozmanitých umělců jako jsou Meshuggah, King Crimson, Cpt. Beefheart, Frank Zappa, Mike Patton, Björk nebo Neurosis. Zároveň je jisté, že ti všichni také unesou těžkou, pochmurně

sychravou atmosféru, která hudbu SGM prostupuje jako nezastupitelná spleť vlásečnic. Nezbyvá než popřát co nejpodnětnější pouť, nechme se unášet.

10/10 : Michal Husák

ZOZOBRA : Harmonic Tremors Hydra Head : 37:25

Baskytaristu Caleba Scofielda si možná mnozí z vás pamatují z bostonských Cave-In a nebo experimentálního hardcore projektu Old Man Gloom. Jeho nová formace nese název Zozobra a první zprávy o jejím vzniku se objevily už v roce 2006. Caleb tehdy oslovil bubeníka Santose Montana (Old Man Gloom) a jen ve dvojici se pustili do natáčení alba, na němž kytaru, baskytaru i zpěv zvládl Caleb sám. Z desky se na vás vyvalí drsný zvuk zboostrované kytary, masivní burácení rytmiky a zdemolovaný chraplák podporovaný čistými doprovodnými vokály, které s tím pravěkým rachocením tvoří velmi pěkný kontrast.

Zozobra celkem obratně střídají psychedelický stoner rock High On Fire s jemnějšími pasážemi á la Isis a industriálním minimalismem Godflesh – to když se Calebův zpěv změní v monotónní litanii a vedoucí úlohu převezmou brutální zvuk jeho baskytary spolu s hypnotickým rytmem bicích. Jinak ale můžete v hudbě Zozobra objevit i odkazy k legendárním Cream nebo Black Sabbath a je jasné, že nejlíp jim vyhovuje střední tempo, kde mohou naplno rozvinout své demoliční choutky. Caleb však umí napsat i docela slušné melodie, které dokáží ten drtivý tlak přece jen trochu odlehčit, což se v zoufalém pískání zpětné vazby a burácení masivních riffů občas docela hodí. Oproti takovým OMG jsou Zozobra o něco přímočařejší a posluchačsky čitelnější a budou se jistě líbit fanouškům High on Fire, Electric Wizard a nebo Baroness.

8/10 : Michal Jakubík

